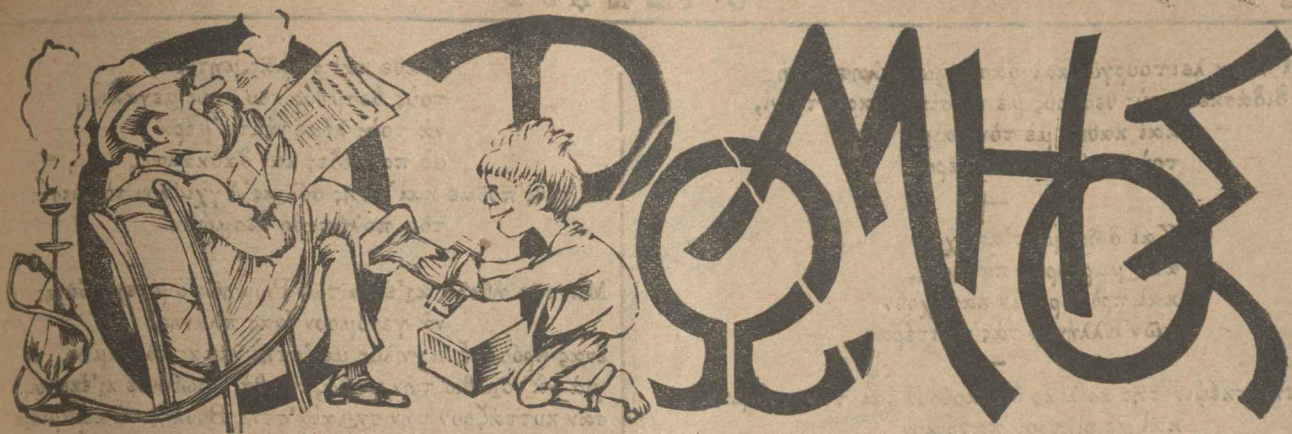

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ εἰς κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐνδεκάτη Νοεμβρίου,
τελετὴ Βουλευτηρίου.

Ποῦντος ἐνιακόσα σὺν ἐξηνταῖς,
κάθε τλήμων πρόσφυξ' στὴν Βουλὴν ἄς τρέξη.

Περικλέτος, Φασουλῆς, κι' ἡ παράτα τῆς Βουλῆς.

Π.—

Αὐγερινὸς φωτοβολεῖ,
σήμερ' ἀνοίγει, Φασουλῆ,
τὸ μέγα Βουλευτήριον,
καὶ γίνεται μυστήριον.

Σήκω νὰ πᾶμε γρήγορα
κι' ἐμεῖς τὰ σκυλόλογα
ν' ἀκούσωμε παρήγορα
γιὰ τὴν πατρίδα λόγια.

Σήκω νὰ πᾶμε, Φασουλῆ,
κι' ἐμεῖς σ' τὰ θεωρεῖα,
νὰ δοῦμε καὶ καμμιὰ καλὴ
καὶ νόστιμη κυρία.

Ἡ κάθε θλίψις διώχεται
καὶ λουλουδίζουν κάμποι,
σήμερα κόσμος σπρώχεται
ποῖς πρῶτος μέσα νάμπη.

Σήμερ' ἀνοίγουν τῆς Βουλῆς
ἡ πόρταις πέρα πέρα,
καὶ τρέχει κάθε κουρελῆς
'στῶν λόγων τὴν μητέρα.

Σήμερα κόσμος, μπουνταλά,
'μπροστὰ τῆς γονατίζει,
'στὰ κεραμίδα τῆς ψηλά
σημαία κυματίζει.

Τὶ σημαία, Φασουλῆ!...
ποῖς σ' τὴν στέγη τὴν κυττᾶ
καὶ μονάχος δὲν μιλεῖ
καὶ φαιδρὸς δὲν σταματᾶ;

Τὴν κυττάζουν συμπολίται
πεινασμένοι καὶ χορταίνουν,
τὴν κυττοῦν Ἀγχιαλεῖται
καὶ τὰ στήθη των πλαταίνουν.

Τὴν ὕμνουσιν προγόνων θήκαις,
Λάμβαις γλωσσοκοπανούσαις,
τὴν γεραίρουν Δόξαις, Νίκαις,
Θύελλαις καὶ Ναυκρατούσαις.

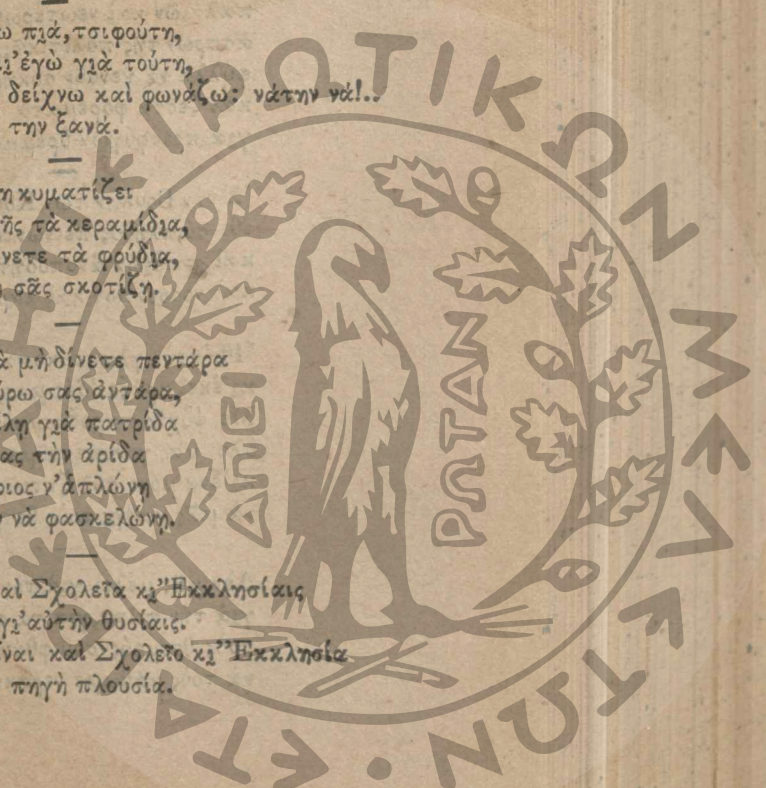
Σὰν μωρὸ μ' αὐτὴν φασκλόνουν
τὸν λαὸ τὸν προσφιλεῖ,
καί' στὸν ἴσχιό τῆς ἰσκλόνουν
τὰ κουρέλια των πολλοί.

Δὲν εἰξεύρω πιά, τσιφούτη,
τί νὰ πῶ κι' ἐγὼ γιὰ τούτη,
καί' στοὺς πρόσφυγας τὴν δείχνω καὶ φωνάζω: νάτην νά!...
χαιρετᾶτε τὴν ξανά.

Ὅσο τούτη κυματίζει
'στῆς Βουλῆς τὰ κεραμίδα,
μὴ σουφρώνετε τὰ φρύδια,
τίποτα μὴ σᾶς σκοτίη.

Ὅσο τούτη κυματίζει νὰ μὴ δίνετε πεντάρα
γιὰ τὴν γύρω σας ἀντάρα,
μὴ σᾶς μέλη γιὰ πατρίδα
κι' ὁ καθένας τὴν ἀρίδα
τρισμακάριος ν' ἀπλώη
καὶ τὸ πᾶν νὰ φασκελώη.

Ὅσο τούτη κυματίζει καὶ Σχολεῖα κι' Ἐκκλησίαις
ἄς γενοῦν γι' αὐτὴν θυσίαις.
'Ἡ Βουλὴ τοῦ κράτους εἶναι καὶ Σχολεῖα κι' Ἐκκλησία
κι' ἀγαθῶν πηγὴ πλουσία.

Έκει πέρα λειτουργῶν καὶ δασκάλων πλησμονή
μᾶς διδάσκει τοὺς θεσμούς μετὰ τὸ σίγμα καὶ τὸ νί,
καὶ καθεὶς μετὰ τὸν καιρὸ
τοὺς μαθαίνει σὰν νερό.

Καὶ διδάγματ' ἀπηχοῦν
ἀπὸ μάρτυρας πατέρας,
καὶ πρὸς δρᾶσιν κατηχοῦν
τῶν Ἑλλήνων τὰς γαστέρας.

Εἰς τὴν σκέψιν τῆς κοιλίας ὑπακούουν καὶ τὴν γνώμην,
καὶ μετὰ φίλτρον πατρικὸν
μᾶς διδάσκουν ὅτι φέρει κάθε δρόμος εἰς τὴν Ρώμην,
δηλαδὴ σὺ Κεντρικόν.

Ὅσο τοῦτη κυματίζει ζῆ τὸ κράτος δρῶν καὶ φλέγον,
κί' ὅταν τοῦτο καταυγάζῃ
καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀστέγων
εἰμπορεῖ νὰ τὰ στεγάσῃ.

Ὁ κυματισμὸς ἐκείνης κράτους ὑπαρξὶν σημαίνει,
καὶ τὸν ἴσκιό της θερρῶν
κί' ἀδελφούς παρηγορῶν
κάθε πρόσφυξ' ἔς προσμένει.

Μετὰ τῆς χειμωνιάς τὰ εἶγν
κάθε πρόσφυξ' ἔς προσφύγει
τοῦ ρουσφετιοῦ, σ' τῆς κοιλίας τὴν Ἑκκλησιᾶ,
σὺ Σχολεῖο νὰ βρῇ λίγη ζεστασιᾶ.

Μετὰ τοὺς λόγους τοὺς θερμούς
τῶν ρητόρων θερμανθῆτε,
κί' ὑπὸ τούτους κοιμηθῆτε
δίχως πόνους κί' ὀδυμούς.

Λησμονήσετ' εὐτυχεῖς
τῶν καταστροφῶν τὸ δράμα,
καὶ τὸ ψῆχος τῆς ψυχῆς
καὶ τοῦ σώματος συνάμα.

Τὰ προγράμματα πατέρων
παλαιῶν καὶ νεωτέρων,
ἀστρων τῆς πολιτικῆς,
φύλλα νὰ γενοῦν συκῆς
καὶ ζεστὰ φορέματα
γὰ πρόσφυγων θρέμματα.

Στὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων,
ἴθι σύ, πληθὺς πεινῶντων,
καὶ παιδιῶν ἀνυποδῆτων
καὶ νοσούντων καὶ καμνόντων.

Ἰθί' στὴν γλωσσοκοπάνῃ
κί' ἐκεῖ κρᾶξε: δὲς μας, μάννα.
Μετὰ ψυχῆς παροξυσμοῦ
ὅλοι μας γονυπετοῦμε,
κί' ἕνα μόνον σοῦ ζητοῦμε,
νὰ μᾶς μάθῃς τοὺς θεσμούς.

Δὲν μᾶς μέλει γὰρ τὸν πόνο,
γὰρ τὴν πείνῃ, γὰρ τὰ ράκη,
τοὺς θεσμούς σου φθάνει μόνον
νὰ τοὺς μάθωμε νεράκι.

Μάθε καὶ σ' ἐμᾶς, μητέρα,
τοὺς θεσμούς σου τοὺς μεγάλους,
νὰ τοὺς λέμε νύκτα μέρα
σὲ παπᾶδες καὶ δασκάλους,
νὰ τοὺς ποῦμε καὶ σ' τῆς δόλιας Ἀγγιᾶλου τὸν Δεσπότη,
τὸν πολυπαθὸ δεσμωτή.

Μὰ πῶς ἤθελα κί' ἐγὼ τῶν Ρωμηῶν ὁ μετὰ χιλιόχρον;
νὰ γενόμενον ἕνα πλάνης,
ἕνας πρόσφυξ' σιγηλὸς μετὰ τῆς λίμης τὸ καμίνι,
γὰρ νὰ νοιώθω τὴν χαρὰ, ποῦ θὰ νοιώθουνε κί' ἐκεῖνοι,
σὰν κυττάζουν τὴν σημαία σ' τῆς Βουλῆς τὰ κεραμίδια
καὶ ξεχάνουν τῶν Βουλγάρων τῆς φωτιᾶς καὶ τὰ λεπίδια.

Φ. — Περὶ δρόμος... μὴ τσαμπουνᾶς,
μὴ πρόσφυγας μοῦ κοπανᾶς
καὶ πάθη φλογόβολα.

Καὶ πᾶμε, βρε κηφηνάρῳ,
ν' ἀρχίσῃ τὸ ξαπλωταριὸ
μέσα σ' τὴν κουτσομπόλα.

Γὰρ πρόσφυγας μὴ μοῦ μιλήσῃ
καὶ πᾶμε τώρα τῆς Βουλῆς
νὰ δοῦμε τὴν παρόττα,
τὸν Σκαρπινᾶ τὸν τορνευτόν,
καὶ μαγουλάκι βουλευτῶν
ὥσαν δρῶ μὴ λ' ἀφράτα.

Μὴ μοῦ μιλήσῃ γὰρ συμφορᾶς μετὰ βουρκαμένο μάτι,
μὴ χάνεσαι γὰρ τοὺς καὶ τοὺς τῶν ἄλλων, χασιμέρη,
μὰ πάρε τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
ποῦ μπρὸς σ' τὴν πόρτα τῆς Βουλῆς μαζί μοι θὰ σὲ φέρῃ.

Μετὰ τὸ νὰ κλαῖς τὴν μοῖρα σου
πικραίνεις τὴν χαρὰ μου,
καὶ πάρε σύ τὴν λύρα σου
κί' ἐγὼ τὸν ταμποῦρ μου,
καὶ πᾶμε χαίρωντας ἐκεῖ,
ποῦ βασιλεύει μοῦρλα,
καὶ παιανίζει μουσικῇ
μετὰ δυνάτ' ταμποῦρλα.

Τὰ περασμένα ξέχαστα... γὰρ τούτα πέρα βρέχει,
μὴ μοῦ ποτίζεσαι χολαῖς,
κί' ἂν ἔχῃς λύπη μὴν τὴν λές...
ὁ φρόνιμος τὴν λύπη του παρηγοριᾶ τὴν ἔχει.

Τί μοῦ τσουνᾶς, τί χρώματα!...
κί' αὐτοὺς κί' ἐκεῖνους κύττα...
μοῦ λὲν πῶς θάβγουν κόμματα
καὶ τέταρτα καὶ τρίτα.

Φασουλῆς πρὸς βουλευφόρους καὶ πατέρας λιμαδόρους.

Ἀφοῦ, καθὼς γνωρίζετε, τὸ Στέμμα ταξιδεύει
καὶ συμπαθεῖς φιλικὰς παρ' ὅλων ἐσοδεῖται,
ἀφοῦ καὶ σεῖς γνωρίζετε πῶς ἐνεργεῖ σ' τὰ ξένα
κί' ἐπῆγε καὶ σ' τὴν Βιέννη.

Ἀφοῦ καὶ μετὰ τὸν Δ' Αἶρενταλ' μιλεῖ τὸν Καγκελάριον
καὶ κάθε Σερρετάριον;

ἔβγαλε μετὰ τὸν Καίσαρα, τὸν Ἰωσήφ, τὸν γέροντα,
καὶ γράφουν, ὅπως ξέρετε, τραγικὴς ἐφημερίδες
πῶς τώρα καὶ γὰρ τῆς Τριπλῆς φροντίζει τὰ συμφέροντα
καὶ μ' ἐκεῖνα τῶν Ρωμηῶν, κί' ἔχει διπλάτις φροντίδες.

Ἀφοῦ, καθὼς γνωρίζετε, τὸ Στέμμα λείπει πάλι
κί' ἔθ' νάλῃ δὲν εἰμπορεῖ καὶ λόγο νὰ σᾶς βγάλῃ,
γὰρ τοῦτο σημεῖον ἐγὼ μετὰ τὸν λαὸν τὸν λέοντα
σὰς προσφωνῶ τὰ δέοντα.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς κυττάζω συνηγμένους
αὐτοὺς, ποῦ δίνουν σαγηνεῖς τοῦ κράτους καὶ τοῦ γένους,
ποῦ κάνουν φάρον καὶ φανὴν τὸ βῆμα τῶν βῆμάτων
καὶ μᾶς τὰ λένε πάντοτε περὶ διὰ γραμμᾶτων.

Ἐλπίσαν προβλήματα μετὰ τὴν Ἀρχιμύθειον,
τὰ πάντα μᾶς ὑπόσχονται στομαχικὴν εὐμάρειαν,
καὶ ταξιδεύει στερεὸν τοῦ κράτους τὸ σκαφίδιον,
ποῦ λέγουν ὅτι διαρρεῖ σ' τῶν λόγων τὴν διάρροϊαν.

Αἱ σχέσεις μετὰ τοὺς γείτονες παράποτε καλὰί
καὶ λίαν ὀμαλὰί,
καὶ μήτε κατ' ἐλάχιστον τὸ γένος προσεβλήθη,
καὶ τοῦτο μᾶς τὸ βεβαιῶν γυμὰς προσφύγων πλήθη.

Ὁ μὴν ἀλλὰ κί' αἱ σχέσεις μας μαζί μετὰ τὸ Ταμεῖον
καὶ πῶς εὐρίσκονται σ' εὐχάριστον σημείον.
Ὅταν πρὸς δρᾶσιν μᾶς καλῇ Βουλὴ περιγελάστρα
αἱ λόγοι διαλύονται σὰν τῆς αὐγῆς τῆς πάχνης...
βαλτιώσις σ' τὴν αἰθούσαν, εὐπρέπεια καὶ πάστρα,
καὶ μόνον σ' τὰ κεράλια σας κυττῶ πολλὰς ἀράχνας.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς εἰς τῆς Βουλῆς τὸν χῶρον
τῶν εὐφραδῶν ρητόρων

θ' ἀκούω κί' ἀπαρέμφατα καὶ μετοχαῖς ἀπόλυταις,
ἀλλὰ κί' Ἀγγικαίετισσας θὰ χαιρετῶ ζυπόλυταις.

Μετὰ χαρᾶς μου θὰ κυττῶ τὰντιτορπιλλοδόλα,
μὰ καὶ καμπόσους πρόσφυγας τινάζοντας τὰ κῶλα,
πλὴν μετὰ λύπης ἐμαθα καὶ μόνος καὶ μετ' ἄλλων
πῶς ἐσπασε κί' ἡ Δόξα μας τὰ μούτρα κατ' ὄφελον.

Μετὰ χαρᾶς μου θὰ κυττῶ τοῦ Κόντε τοῦ σπιροῦνι,
τὴν βράσι, τὴν πολεμικῇ,
καὶ παλληκαρία, ποῦ φανῇ
θὰ τρῶν μετὰ τὸ πηροῦνι.

Μᾶς θωπεύει Νίκης ἀδὲς,
νέοι Τσελίκκοδες γαῦροι...
μόλις ἀνοιξὲς κί' ἡ Χάδρα
νὰ κί' ἡ Θύελλα σ' τὴν Χάδρα.

Στοῦ Δαφνοῦ τὰς δάφνας κλίνων
μετὰ τὴν φλογεράν μου κρᾶσιν
σπράγγω παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πρὸς ἐκδίκησιν καὶ δρᾶσιν.

Ἰτε, κί' ἦλθανε γὰρ σὰς τόσα Μάντιχορ τουφεκία,
τὰς ἀρβύλας συζητοῦν
κί' ὅλοι γὰρ τοῦ Ρώτου τοῦτον
καὶ τοῦ Κέλλερ τοῦ φασέκια.

Ἰτε, σ' τὰ ἄρματα γενναῖοι,
μένεα καθεὶς ἔς πνέει,
πλὴν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων πᾶνε σ' τὴν Ἀμερικὴν
κί' ἴσως στρατευθοῦν ἐκεῖ.

Χαίρων κυττάζω σήμερα και τὸν Μητροπολίτη
ν' ἀγιάζῃ τοῦτο τῆς Βουλῆς τὸ στοιχειωμένο σπῆτι,
ὅμως ἐγὼ τὸν βεβαιῶ πῶς τίποτα δὲν κάνει,
μῆτε κατάρρα, μῆτ' εὐχὴ καθόλου δὲν τὸ πιάνει.

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ στόματα σωτήρων ἄς σιγήσουν
καὶ τοὺς πατέρας σὰν πατὴρ προτρέπω ν' ἀπεργήσουν,
καὶ τὴν πρησμένη τὼν κοιλιὰ κτυπώντας σὰν νταούλι
νὰ κάνουν Πρόεδρο κι' αὐτοὶ τὸν κύριο Φαρδούλη.

Οἱ νέοι Τσελιγκάδες τοῦ καιροῦ κι' ὁ Κερκυραῖος πρῶτος τοῦ χοροῦ.

Ὅρὲ τί τσοπαναρέοι!.. ποῦ στὸ διάβολο μοῦ βγήκαν!..
ὁρὲ στρουγγαῖς, ὁρὲ στάναις!.. τέσσερης ἡ δὴδ' γενήκαν.

Ὅρὲ Στάνη μ', ὁρὲ Σπύρο μ',
ὁρὲ τείναι τοῦτα, μπίρο μ';
ὁρὲ Πρωτοπαπαδάκη μ',
τί μοῦ χόλιασες, παιδάκι μ';

Ὅρὲ Ρέπουλη μ', πουλί μ',
τί μοῦ σκάνεις τὴν χολή μ';
τί ζητᾷς, ὁρὲ Μανώλη μ',
καὶ μὲ πιάνουν οἱ διαβόλοι μ';

Τσελιγκας ἐβγήκε νάτος
κι' ὁ Δραγούμης ὁ μουσάτος.
Μὲ τὴν γκλίτσα τοῦ τσοπάνη
γιὰ κυττάτε πῶς χορεύει,
κι' ἀπὸ τῆ' δική μου στάνη
πρόβατα κι' αὐτὸς γυρεύει,
καὶ δουλειᾶς μοῦ μαγειρεύει.

Ἐφυγε' στὴν Κρήτ' ἡ μοῦγγα
τὸ μουστάκι τῆς νὰ στρίφῃ,
κι' ἄλλη τῶρα βγήκε στρουγγα
μὲ τὸν βλάμη τὸν ἐρίφῃ.

Νάτος μὲ τοὺς κακχωμένους...
ἄχ! καὶ μὲς καὶ βᾶι βᾶι!..
μὲ τοὺς δυσαρεστημένους
ὁ Κορφιᾶτης τί τραβάει!

Μῆτσο μου, νὰ σὲ χαρῶ,
πρῶτος σέρνω τὸ χορὸ
καὶ θλιμμένο σὲ θωρῶ.

Τοῦτοι, ποῦρχονται μὲ φόρα,
τί χαλεύουν τέτοιαν ὥρα;
Ὅρὲ Μῆτσο χρυσομάλλῃ,
τῆτανε καὶ τοῦτο πάλι,
νὰ γενοῦν συμπεθεριὰ
ἀπὸ δὴδ' ποῦ λὲν χωριά;

Ὅρὲ μόνος τραγουδᾷς
κι' ὁ συμπέθερός σου χωρία...
βλέπω κι' ἔχεις στενοχωρία
καὶ τὰ κατσαρά μαδᾷς.

ὦχ! πηλάλαις!
στρουγγαῖς κι' ἄλλαις,

Σίγμα, Κάππα...
δὲν σοῦ τᾶπα;

Τείναι τοῦτα τοῦ τραβᾷς
μὲ τὸ νέο Τσελιγκάτο;...
λένε πῶς κι' ὁ Κολουβᾶς
τῶπε' στὸν Καββαλιεράτο.

Ὅρὲ Μῆτσο μ', τάγγα τούγγα
στὸ δικό μου τὸ φουσάτο
κουδουνίζει νέα στρουγγα
μ' ἔναν Τσελιγκά μουσάτο.

Μὰ τί τοῦρθε, τί τοῦ φάνη,
καὶ μὲ χίλια δὴδ' σταγὰ
βᾶλθηκε νὰ θέλῃ στάνη
μὲ δικὰ μου λαγιαρνὰ;

Κι' ἄλλοι Μῆτσο μ',—ὠϊμένα!—
θέλουν Πρωθυπουργίκι...
προσοχὴ' στὰ μετρημένα
κι' ἀπὸ τοῦτα τρῶν οἱ λύκοι.

Τέσσερα τὰ μάτια κάνε,
νευρικὲ ρεπουμπλικάνε.
Κύττα' πίσω, κύττα' μπρός σου,
κύττα τὸν συμπέθερό σου.

Ὅρὲ παιδιά μ', χορεύετε
καὶ στρουγγαῖς νὰ γυρεύετε,
κι' ἥλιος νὰ λάμψῃ' στὰ βουνά, νὰ λάμψῃ' στὰ λαγκάδια,
καὶ νὰ βγουν ἐξω' στῆς βοσκᾶς τὰ νέα τὰ κοπάδια.

Κι' ἐκεῖ νὰ βόσκουν μιὰ χαρὰ
τσοπάνηδες καὶ γίδια,
νὰ τρῶν τὰ στάχρα τὰ χλωρά,
νὰ τρῶν καὶ τὰ γρασιδία.

Ἐρι ν' ἀρχίσῃ λιγερὸς
τῶν Τσελιγκάδων ὁ χορὸς,
καὶ θάλλῃ γρήγορα καιρὸς,
ποῦ κάθε πατερούλης σας γκλίτσα, παιδιά μ', θὰ πάρῃ
κι' ἐκεῖνος θάναι Τσελιγκας, ἐκεῖνος καὶ κριάρι.

Καὶ ἀμπόσσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Περικλῆ τοῦ Γιαγγοπούλου Νέον Πνεῦμα, δηλονότι
μιὰ κατήχησις μεγάλη γιὰ καθέναν πατριώτη,
ἕνας χεῖμαρρος ἀρετῆς καὶ ψυχῆς μεγάλος πόνος,
μία μᾶστις, ποῦ κτυπᾷ τοὺς Ρωμηούς ἀνοικτηρμόνω,
ἕνας οἰστροεθνικός, διακυγῆς, ἀπλοῦς καὶ σκέτος,
καὶ μ' αὐτὸν τὸν Περικλῆ συμφωνεῖ κι' ὁ Περικλέτος.

Στοῦ Παρνασσοῦ τὴν αἴθουσαν ἀπὸψε συναυλία
θὰ γίνῃ γιὰ τοὺς πρόσφυγας ποικίλη καὶ τελεία,
καὶ θὰ συρρεύσῃ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ἀθρόον
χάριν μαρτύρων ἀδελφῶν κι' ἀληθινῶν ἡρώων.